Р Е Ш Е Н И Е
№ 4187

гр. София, 23.06.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **I КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,** в публично заседание на 06.06.2014 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Радостин Радков
ЧЛЕНОВЕ: Ива Кечева
Светлана Димитрова

при участието на секретаря Галя Илиева и при участието на прокурора Ютеров, като разгледа дело номер **3388** по описа за **2014** година докладвано от съдия Светлана Димитрова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и сл.АПК, във връзка с чл.63 от ЗАНН.

Образувано е по жалба на Председателя на Комисията за регулиране на съобщенията - С., [улица], № 6, чрез процесуален представител юрк. Н.Т., срещу решението от 11.12.2013 г., постановено по н.а.х.д.№ 4086/2013 г. от 98-ми състав на СРС, НО.

С обжалваното решение е отменено изцяло Наказателно постановление № 355 от 29.10.2012 г., издадено от Председателя на Комисията за регулиране на съобщенията /КРС/, с което на [фирма], на основание чл. 325, ал.1, във вр.чл.336 от Закона за електронните съобщения /ЗЕС/, във вр. чл.46, ал.1 от Функционалните спецификации за осъществяване на преносимост на национално значими номера при промяна на доставчика на обществена мобилна телефонна услуга /ФС/ и т.2.9.1,пр.второ от Разрешение № 1577/25.09.2009 г. за ползване на индивидуално ограничен ресурс - номера, за осъществяване на обществени телефонни съобщения чрез обществена електронна мрежа и предоставяне на фиксирана телефонна услуга /Разрешението/, е наложено административно наказание „имуществена санкция” в размер на 60 000 лева.

В жалбата се поддържа, че оспореното решение е незаконосъобразно, като постановено в противоречие с материалния закон. Твърди се, че неправилно районният съд е приел, че административнонаказващият орган не е подвел нарушението под правилната санкционна норма. Релевира се довод, че неправилната правна квалификация не води до ограничаване правото на защита. Касаторът счита, че

не може да намери приложение нормата на чл.3, ал.2 от ЗАНН. Поддържа се също така, че съдът като е установил неправилна квалификация е следвало да приложи чл.337 НПК и преквалифицира деянието и приложи закон за по-леко наказуемо административно нарушение.
Ответникът – [фирма] чрез процесуалния си представител юрк.И. оспорва жалбата като неоснователна.
Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение, че касационната жалба е неоснователна и недоказана и следва да бъде оставена без уважение.
Съдът, след като взе предвид становищата на страните и наведените касационни основания и извърши цялостен преглед за законосъобразност на обжалваното решение по реда на чл.217 и следващите от АПК, намери следното:
Касационната жалба е процесуално допустима като подадена от лице, легитимирано да обжалва, срещу акт, подлежащ на касационен контрол и в законно установения за това четиринадесетдневен преклузивен срок.
Разгледана по същество касационната жалба е неоснователна.
Районният съд е приел фактическа обстановка, която е безспорна между страните и се подкрепя от събраните по делото писмени доказателства, както и от разпита на актосъставителя Х. Т.. Установено е, че на 11.10.2011 г. в [населено място] Б. - абонат на фиксиран телефонен номер, даден му от Б. е подал в магазин на дружеството заявление за пренасяне на ползвания от него фиксиран телефонен номер от адрес[жк], [жилищен адрес] на адрес[жк], [жилищен адрес] ап.№ 51. На 18.10.2011 г. е спряна телефонната услуга в[жк], а на 28.10.2011 г. след посещение на техник в апартамента в[жк]е прекъснат и съществуващия на този адрес телефонен номер. Б. подал жалба и получил отговор едва на 04.04.2012 г. На 03.05.2012 г. е съставен АУАН № С-115 за установяване на нарушение на чл.325, ал.1 от ЗЕС, във вр. чл.46, ал.1 от ФС и т.2.9.1., предл. второ от Разрешението, а на 29.10.2012 т. е издадено оспореното НП № 355.
За да отмени наказателното постановление въззивният съд е приел, че безспорно е налице извършено нарушение, което обаче не съответства на фактическия състав на т.2.9.1. от Разрешението.
Тези изводи са правилни.
Дружеството е санкционирано за нарушение на т. 2.9.1 от издаденото на [фирма] разрешение № 1577/2009 г. на председателя на КРС, съгласно който, дружеството е длъжно да осигурява възможност на своите абонати да запазват географския номер при промяна на доставчика на фиксирана телефонна услуга и/или при промяна на адреса си в рамките на един географски национален код за направление. Правилно е прието от решаващия съд, че наказателното постановление е незаконосъобразно, тъй като не е налице корелация между описанието на нарушението и т.2.9.1. от разрешението, чийто предмет е общото задължение на предприятието да осигурява възможност на своите абонати да запазват географския номер при промяна на доставчика на фиксирана телефонна услуга и/или промяна на адреса си в рамките на един географски национален код за направление. В настоящия случай не е налице принципна невъзможност за пренасяне на телефонен номер, за да бъде осъществен състава на нарушението по т.2.9.1. от Разрешението. Неизпълнение на конкретни задължения на дружеството, предвидени във ФС, е предпоставка за ангажиране на отговорност по други административно-наказателни състави, но не и по посочения от АНО. Съставът по чл.325, ал.1 ЗЕС е приложим единствено при нарушение условията на разрешението, а в случая тази квалификация е изключена от съответствието на

признаците на твърдяното нарушение и съдържанието на уредените във т.2.9.1 от Разрешението задължения.
Неоснователно е оплакването, че неправилната правна квалификация не ограничава правото на защита и не обуславя отмяната на НП. Рамките на всяко право на защита се определят от дадената квалификация на деянието. Подвеждането на нарушението под погрешна правна норма винаги води до нарушаване правото на защита, което от своя страна обосновава отмяната на НП.
Неоснователен е и доводът на касатора за приложението на чл.337 НПК. В наказателния процес е допустимо въззивният съд да приложи закон за по-леко наказуемо престъпление /чл.337, ал.1, т.2 НПК/. Тази процедура е неприложима както пред районния съд, така и пред настоящата инстанция. Чл.63 ЗАНН посочва, че правомощията на въззивния съд са да потвърди, да измени или отмени наказателното постановление, което изключва преквалификация на нарушението. От друга страна производството пред административния съд е по реда на Глава Д. от АПК, което от своя страна прави неприложим посочения от касатора текст на чл.337 НПК.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК , вр. с чл. 63,ал. 1, изр. 2 от ЗАНН, Административен съд София-град,I-ви касационен състав

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 11.12.2013 г., постановено по н.а.х.д.№ 4086/2013 г. от 98-ми състав на СРС, НО.

РЕШЕНИЕТО е окончателно на основание чл.223 АПК и не подлежи на обжалване и протест.

Председател: Членове: